

„Mi volt kérdés a legszebb Dániában
kapásból válaszolhatok a repce
igen a repce a keresztesvirágúak családjából
még a tenger felett ahogy megpillantottuk
a repcetáblákat az volt a legszebb
mint ikonokon az angyalok arca köré
úgy olyan áhitattal terigettek a dán parasztlakok
leheletnyi aranylemezeket a földre
s arra száll a harmat azon csillog remegve
és a repcetáblák tengerbefutó csíkjára landoltunk mi is
akárha a keresztesvirágúak valami furcsa hadjáratában
a sötét templomokból összegyűjtötték volna mind a
fény-írt ikont
s kirakták volna őket a földre hogy erős fényük
gerjessze a pislogó napot
a repce volt a legszebb
még a tenger felett ahogy megpillantottuk
a repcetáblákat az volt a legszebb
meg az volt a legszebb ahogy beléptünk
a koppenhágai kierkegaardba (= sírkert)
søren kierkegaard a filozófus sírját keresendő
és a sima füves sírokon szanaszét félmeztelen
napozó szőke lányok seregét pillantottuk meg
igen az volt a legszebb”

/Tolnai Ottó: Mi volt kérdés a legszebb Dániában/

DÁNIA, Koppenhága

Horváth Zsófia EX

2010

Nehéz volt visszazökkenni a kopenhágai mindennapokból itthoni életembe. Csodálatos pár hónapot töltöttem a dán fővárosban.

Kora délután landolt a gépem, így leszállás után egyből az előre lefoglalt apartmanba tudtam menni. Egy 4 emeletes ház alsó szintjén laktam. Dániában megszokott, de nekem meglepő volt, hogy nem tartozott fürdő a lakáshoz, az alagsorban volt 1 darab zuhanyzó, mind a 4 szint részére. Itt volt még minden közös használatú helyiség, biciklitároló, mosókonyha, szárító. A dánokra egyébként az élet minden területén jellemző ez az egyszerűség, nyitottság, lazaság. Könnyen be tudtam illeszkedni ebbe a közegbe.

Maga a város ... København

Már elsőre nagyon szimpatikus volt, nem éreztem azt, hogy fővárosban vagyok, annak ellenére, hogy a városközpontban állandó vibrálás, nyüzsgés van (Európa leghosszabb bevásárlóutcáján, a Strøget –en muzikusok, énekesek, bűvészek, artisták produkálják magukat, és persze világmegváltó céljaikat hirdető próféták és próféta nők is akadnak szép számmal). Talán azért sem érezhető a főváros „feeling”, mert emberléptékű tud maradni. Se nem túl nagy, se nem kicsi ahhoz, hogy unatkozni lehessen. Dugók csak a bicikli utakon alakultak ki, nem egyszer kisebb koccanásban, bicikliskarambolban is volt részem. A 4 hónap alatt mindent be tudtam járni biciklivel, a városon belüli kerékpárutak nagyon jól kiépítettek. Így csak a kiszámíthatatlan időjárás zavart be néha a biciklis közlekedésbe.

Az utcákon megszámlálhatatlan a kétkerekű, amit néha csak tolnak, néha elgondolkodva hajtanak vagy akár riksaként használnak, és barátnőt, gyereket, csomagot vagy kutyát szállítanak rajta. (Állítólag a biciklizést legjobban a Közel-Keletről bevándorolt asszonyok élvezik, mert hazájukban szóba sem

jöhetne az ilyesmi. Még biciklis kurzusokat is szerveznek nekik, hogy megtanuljanak biztonságosan kerekezni.)

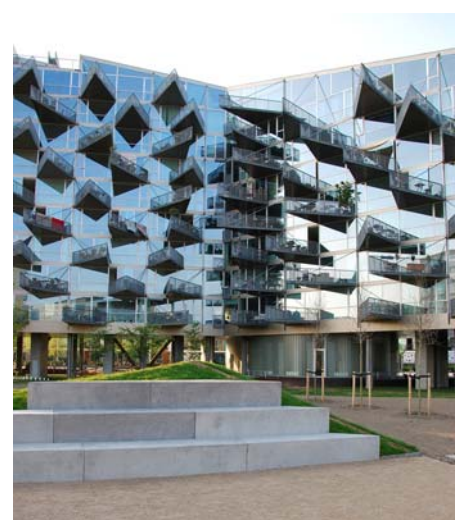
Nagyon sok (egy kis tó köré szervezett) park van a városban. Az első napsugár megjelenésével egy időben a parkokat, sőt még a Kirkegård temetőt (még a költő is megemlíti versében) is elözönlik a helyiek, melyet egyszerűen csak parknak használnak, piknikeznek, napoznak vagy olvasnak a diszkrét kövekkel jelölt sírok között.

Christiania

Érdekes élmény volt számomra Koppenhága egy különös városrésze, a „szabad állam”, Christiania, amit a 70-es években egykori katonai területen alapított művészek és hippik egy csoportja. A hely kissé sokkol: határánál telegraffitizott kerítés, még az autók is le vannak fűjva. A kerítés nem a külvilágot védi a bentiektől, hanem a bentieket védi a kinti káros hatásoktól. Christianiában nincsenek autók, járdák is csak elvétve és saját törvények uralkodnak. Több tábla is jelzi, hogy ezen a területen tilos fényképezni. A hippikorszak tipikus jelképei keverednek a XXI. századdal a lepusztult, helyenként kétségbeejtően kinéző telepen, ami valóban állam az államban. Ahogy a koppenhágai utcáról betévedünk ide, egy teljesen más életkép fogad: rasztahajú, kissé másnapos, csapzott emberek, akik hideg időben egy rozsdás olajshordó körül melegednek, mellettük rengeteg kutya, a nem túl bizalomgerjesztő fajtából. Afrikai lakótársam nagyon szeret ide járni, itt otthon érzi magát.

WE architecture...

Egy nem megszokott építészirodában dolgoztam. Itt nem volt havi fix fizetés. Építészeti tervpályázatokon indultak, és a nyereségen osztoztak. Talán éppen ezért, nagyon nagy volt a lelkesedés 1-1 munkánál, és rengeteg energiát fektettek a projektekbe. A munkaidő sem volt mindennapi, reggel 10-re megpróbált mindenki beérni az irodába, (ez nem mindig sikerült), viszont este későig maradtunk. Leadás előtt hétfőig is dolgozni kellett, még húsvétkor is. Eleinte nekem furcsa volt, hogy mindenki egyenrangúnak számított, nem volt főnök-beosztott viszonyt. Mindenki véleménye egyformán számított, igazi csapatként tudtunk dolgozni már az első perctől fogva.

Nagyon jó volt a légkör, egy fiatal, nemzetközi csapatba csöppentem bele. A munkatársak között volt norvég-kínai, svéd, dán-francia, kolumbiai, mexikói, holland, francia-amerikai és voltak persze dánok is. Délben mindig közösen ebédeltünk, itt megismertem a dán konyha minden furcsaságát. Nemcsak a munkahelyen volt összetartó a társaság, sokszor szerveztünk közös programokat (persze csak 1-1 leadás után).

Sok szakmai tapasztalattal gazdagodtam a pár hónap alatt, jó volt egy olyan csapatnak a tagja lenni, akiknek az építészeti szemlélete más és más, mégis képesek voltunk egységeset alkotni.

